

[A. C. Normann.]

der med hensyn til et stort antal af disse enkeltheder hersker ret stor enighed om dem, således at det delvis kun ville blive en gentagelse af, hvad der allerede er sagt, hvis jeg fordybede mig i dem. Et par forhold vil jeg dog gerne lige røre ved.

Først og fremmest tror jeg, det har forekommet den almindelige befolkning, at den enhedsordning, der opnåedes ved enhedspolitiets indførelse i 1938, stort set har virket godt. Det skal indrømmes, at ordningen rummer så store politimæssige, administrative og økonomiske områder, at det er meget vanskeligt at se, hvilken ordning der er den mest rationelle, når det nu påny skal diskuteres, hvordan linierne for politiets ledelse bør anlægges. Der er her så mange modgående hensyn at tage i betragtning. Det overvejende flertal af forvaltningskommissionen har vægtige grunde for en direktoratsordning, men det sagkyndige udvalgs argumenter i modgående retning kan der heller ikke ses bort fra. Især synes jeg, at kravet om, at det organ, der kan appelleres eller klages til fra den almindelige befolknings side, når den finder grund til utilfredshed, skal være så uafhængigt af politiet som vel muligt, har en meget stor betydning for det gode forhold mellem politiet og borgerne, som man vel kan sige er rådende her i landet.

Justitsministeren har nu fundet frem til en ordning, der forsøger at tage hensyn til begge synspunkter, altså både til forvaltningskommissionens og til det faglige udvalgs forslag, og det er så spørgsmålet, hvorvidt de praktiske hensyn nu er tilgodeset i tilstrækkeligt omfang. Det er en ting, som bedst kan klares i udvalget, her, hvor det drejer sig om særlig udviklede enkeltsteder.

Det store flertal i forvaltningskommissionen understreger jo den vægt, der må lægges på de økonomiske og forvaltningsmæssige hensyn. Enhver, der har erfaring i administration, forstår godt, at ordningen med et tredelt budget må have forekommet

forvaltningskommissionen meget u hensigtsmæssig, og når så endda de tre områder; rigspolitichefens regnskab, Københavns politidirektørs og politikredsens landet over, ikke engang er helt adskilt, ja, så er det forståeligt, at kontrollen må have været meget besværlig.

Men det vigtigste af alt er dog, at den tryghed overfor politiet, der gennemgående råder i befolkningen, kan bevares også ind i fremtiden. Der var jo, som alle kan huske, en del uro for et par år siden i forholdet mellem befolkningen og politiet, men den er dog vist nu så nogenlunde ved at være overvundet. Men hvadenten den almindelige befolknings indtryk dengang — et indtryk, som også søgtes spredt gennem store dele af pressen — har været berettiget eller ej, kan det næppe nægtes, at såfremt der ikke oven over politiets ledelse havde siddet en uafhængig instans, så havde den megen tale om tillidskrise i forholdet til politiet fået et ganske andet indhold, end den fik, og var slået igennem med meget større styrke.

Jeg tror, at det udvalg, der nu får med sagen at gøre, har et meget betydeligt arbejde for sig. At der er problemer, får man indtryk af ved gennemlæsning af de to betænkninger og af lovforslagets bemærkninger. For os i det radikale venstre er det en tilfredsstillelse, at der har været arbejdet med at få en rationel løsning af denne vigtige sag, som rummer så mange væsentlige hensyn, så meget mere som det også fra ledende politifolks side er erkendt, at der nu, 16 år efter enhedsordningens indførelse, kan være anledning til at overveje ændringer i politiets organisation.

Jeg ser, at også forvaltningskommissionen har hæftet sig ved et forhold, som ofte har været diskuteret, nemlig at politiet kan anvendes til mange andre opgaver end de rent politimæssige, hvilket også den foregående ordfører omtalte. Jeg vil gerne spørge, om der, siden forvaltningskommissionen skrev sin betænkning, er ændret noget væsentligt ved det forhold, at politiet i